

‘Vader vergeef hen, want zij weten niet wat ze doen’, Noah Reingoud

Jezus verteld ons hier iets wat voor mij en vele anderen het vertrouwen in God zo moeilijk kan maken. Vergeef hen die laten lijden, zodat verder lijden hen niet toekomt. Vergeef hen die de hun eigen dwalen laten uitgroeien tot een werkelijkheid van een ander.

Naar mijn ervaring komt dit dwalen vaak voort uit een afwezigheid van een geestelijk aspect in ons leven. Onze aardse drang dat overneemt, gevoed door onzekerheid, uitmondend in onwaarheden naar jezelf en anderen.

22 van mijn 23 jaar hier op aarde heb ik op deze wijze geleefd. Verblind door mijn eigen wil, ervaarde ik tegenslagen als een aanval. Het leven was niet voor mij, en dat zou ook nooit veranderen. Ik had verwachtingen van het leven die helemaal niet realistisch zijn, en zat gevangen in een web van mijn eigen teleurstelling.

Ik wist niet wat ik deed. Ik liet me leiden door mijn angst voor het leven. Ik bleef wegrennen van de waarheid omdat dat de enige kant was die ik nog kon zien. Zo zag het er dus uit, ik volgde mijn angsten en rende er van weg. Een paradox die uitgroeide tot een overtuiging van nutteloosheid, en minderwaardigheid. Accepterend dat er voor mij geen licht brand en ook nooit zal branden rende ik door, alleen op de wereld gekomen om haar nodeloos weer te verlaten.

Acceptatie en vergeving van mijn misstappen en schaden zijn uiteindelijk twee van de grootste aspecten geweest om hier van los te komen. De erkenning en acceptatie van de vergeving van God was de eerste grote stap. Hij die mij heeft gemaakt met eigen handen, de kern van wijsheid en kracht zag mijn acties en reikte toch zijn hand. Hij die zon de maan de sterren en planeten maakte keek mij aan en zei, jou reis hier op aarde is nog niet voltooid, sta op en probeer het opnieuw.

Waarom zou god mij kunnen vergeven, maar degene die mij iets aandoet niet? We komen allemaal van zijn hand, zijn kwast, zijn penceel. Iedereen heeft evenveel van God gekregen. Sommigen, velen, raken alleen de verbinding kwijt, ik raakte de verbinding kwijt. Van dichtbij heb ik mogen meemaken dat de duivel zijn kracht vind in de afwezigheid van de heer, en zijn kracht weer kwijtraakt bij zijn terugkeer. Zolang ik mijn rug keer naar het licht zal mijn gezicht zich bevinden in het duister. God kan mij niet laten omdraaien, dat kan ik alleen zelf.

Jezus ziet in dat wij ons laten meeslepen door onze eigen onwaarheden, en dat we onze vader nog niet kunnen zien zoals hij dat doet. Hij ziet onze gebreken, en veroordeeld ons er niet voor. Hij ziet de potentie in de mens, in dat de heer ons liet zijn. Dwalen is het masker gemaakt van wereldse verleidingen, verleidingen die we niet zijn, maar wel kunnen leven.

Op het moment dat wij iemand hiervoor veroordelen, voor deze maskers, komt dat voort uit iets menselijks, niet uit iets goddelijks. Het is een schild, een beschermingsmechanisme dat bescherming biedt voor een ongemakkelijke waarheid.

De Zeven Kruiswoorden, 24 maart 2024

‘Vader vergeef hen, want zij weten niet wat ze doen’, Noah Reingoud

Maar Jezus was niet bang voor de waarheid. Hij hing, open en bloot voor de here. Onbevreesd hing hij voor hem, gekruisigd, zonder schild, zonder zwaard. Daar aan het kruis was hij niets, en daardoor alles. Hij was niet Jezus, hij was hoop. Onze hoop voor een mensheid zonder zwaard, zonder schild, en zonder maskers.

Als ik kijk naar het dwalen van toen, en het dwalen van nu. Verschillen ze eigenlijk helemaal niet veel van elkaar. Is God dan teleurgesteld in onze gebrekkige progressie? Ik denk van niet. Wat Jezus toen zei, is nu net zo goed van toepassing. Zij weten niet wat zij doen. Wij weten niet wat we doen. We verliezen ons nog steeds vaak in onze eigen wil. De verleidingen en desinformatie zijn aan de oppervlakte veranderd, maar evengoed aanwezig. Zij die worden omringt met de verheerlijking van zelfzucht, raken erdoor verblind. We lopen zonder zicht. We lopen met het idee dat deze was de correcte werkelijkheid is, en stampen alles kapot dat voor ons komt. Onwetend van het feit dat onder onze voeten de waarheid wordt gebroken, en de schaduw de stukjes samenvoegt naar zijn egoïstische verlangens.

Ik probeer te vergeven zoals Jezus dat aan onze vader vroeg, mezelf en anderen. Want ik geloof net zoals Jezus deed dat iedereen geschapen is door de eeuwige, en Gods licht in zicht heeft branden, hoe donker het masker ook mag zijn.